

Forfatter: Bang, Herman

Titel: GENNEM ROSENBORG HAVE

Citation: Bang, Herman: "GENNEM ROSENBORG HAVE", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 390. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-workid83962/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

GENNEM ROSENBORG HAVE

Jeg mødte ved Foraarstid hver Morgen, naar jeg gik til mit Arbejde, en ung Mand og en ung Kvinde. Hver Morgen gik de i Kongens Have fremad under de unge Træer.

De kom hver Dag til samme Tid, og jeg betragtede dem bestandig. For det var, ligesom Morgenen blev lysere, naar de kom.

Alene paa deres Hoveders Bøjning, hans ned mod hendes, saå man, at de elskede hinanden. Men foran Musikken standsede de altid et Nu, og de greb gennem Luften en Akkord, mens de smilede til hinanden.

Det var, da Syrenerne stod i Blomst og de mange Buske duftede.

Saa rejste jeg bort eller kom ikke mere gennem Haven.

Men i Morges, da jeg atter gik den vante Vej til det vante Virke, saå jeg pludselig den samme Kvinde gaa foran mig — ene. Jeg gik hastigt til, for jeg vilde overbevise mig.

Jo, det var hende.

Men meget langsommere gik hun, og i hendes Øjne var der et Udtryk som af en forundret Sorg.

Ved Koncertribunen — thi jeg fulgte efter hende — hvor der ikke spillede mer, standsede hun som før.

Og paa hendes Ansigt saá jeg et pludseligt Smil, der var smerteligere end alle Taarer.

Saa gik hun.

Men jeg spurgte uvilkaarligt mig selv:

— Ad hvilken Vej mon han nu gaar til sit Dagværk?
